

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816010022
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5816010022.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Pavla Polku a JUDr. Vladimíra Kuráka, na verejnom zasadnutí konanom 27. februára 2018 o odvolaní prokurátora a obžalovaného Mgr. W. Z. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo sp.zn. 4T/7/2016 z 18.7.2017, v spojení s opravným uznesením sp.zn. 4T/7/2017 z 27.11.2017, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/7/2016 z 18.7.2017.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného Mgr. W. Z. , nar. X.X.XXXX v I., trvale bytom N.
č. XXX, okr. I.,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e :

dňa 21.10.2014 v doobedňajších hodinách, v priestoroch Obvodného oddelenia PZ Námestovo, Mláka č. 7/5, telefonicky viackrát inštruoval Y. Q., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom N. č. XX, okr. I., ako má vypovedať a konať vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., vedeného na Obvodnom oddelení PZ v Námestove pod ČVS: ORP-1011/NO-DK-2014 s tým, aby Y. Q. presvedčil poškodeného V. K., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom I., O. č. XXX/X, aby zrušil práceneschopnosť, ďalej aby Y. Q. išiel na miesto činu, do herne VIX v Námestove na Ulicu Mieru, kde mohli byť vytvorené kamerové záznamy z napadnutia V. K. Y. Q. s tým, aby zabezpečil, že možné záznamy nebudú poskytované príslušníkom polície, napriek tejto inštrukcii Y. Q. v herni VIX kamerové záznamy nebol zabezpečiť,

t e d a

dopustil sa konania, ktoré spočívalo v úmyselnom návode na spáchanie zločinu marenia spravodlivosti tým, že v trestnom konaní sa bude mariť dôkaz a bude brániť v získaní dôkazu, pričom nedošlo k pokusu, ani k dokonaniu trestného činu,

č í m s p á c h a l

zločin marenia spravodlivosti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zák.,

z a t o h o o d s u d z u j e :

Podľa § 344 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene o d k l a d á a u r č u j e skúšobnú dobu vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný Mgr. W. Z. uznaný za vinného z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu so zločinom marenia spravodlivosti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1, § 344 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. d) Tr. zák. na vyššie uvedenom skutkovom základe.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný odsúdený podľa § 344 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmienčným odkladom jeho výkonu a probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. súd obžalovanému uložil obmedzenie - podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 51 ods. 5 Tr. zák. súd obžalovanému uložil povinnosť počas skúšobnej doby strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom okresného súdu, v obvode ktorého je miesto pobytu obžalovaného.

Proti rozsudku súdu, proti výroku o treste podal odvolanie prokurátor. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že sa stotožňuje s výrokom súdu o vine obžalovaného, ako aj s výrokom o uložení trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmienčným odkladom s probačným dohľadom na 3 roky. Nepovažuje za správny výrok súdu o uložení obmedzenia podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák., a to podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. V uvedených súvislostiach pripomenul, že ustanovenie § 51 ods. 4 Tr. zák. upravuje povinnosti, nie obmedzenia. Správne by mal tento výrok znieť tak, že súd obžalovanému ukladá povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Je tiež toho názoru, že obžalovanému by mal byť uložený aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu príslušníka PZ, ako aj trest zákazu činnosti súvisiacej s výkonom funkcie verejného činiteľa, pretože obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil bezprostredne v súvislosti s výkonom svojej funkcie príslušníka PZ. Za primeraný v tomto konkrétnom prípade považuje trest zákazu činnosti v trvaní minimálne 5 rokov. Na základe týchto okolností navrhol, aby krajský súd ako odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) a e), ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v časti výroku o treste, podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám a zmenil napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného. Odvolanie obžalovaného navrhol ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Proti rozsudku súdu, proti všetkým jeho výrokom, podal riadne a včas, v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný Mgr. W. Z..

V písomných dôvodoch odvolania, ktoré odôvodnil obžalovaný sám, poukázal na to, že nemôže byť uznaný za vinného z prípravy zločinu marenia spravodlivosti, ak s niekým trikrát doobeda telefonuje a povie mu také informácie, o ktorých vie, že sú nepravdivé. Zdôraznil, že od npráp. F. Q. už 30 minút po skutku vedel, že kamerový záznam z napadnutia V. K. neexistuje. S touto skutočnosťou sa okresný súd nijako nevysporiadal, veď z výsluchu svedka Q. jednoznačne vyplýva, že nekonal v úmysle mariť spravodlivosť alebo niekomu pomáhať. Y. Q. zámerne klamal, aby sa nevyhol trestnému stíhaniu. Klamal ho preto, lebo mal dosť tých rečí po dedine, aký je zlý, že nemá rád N., tak sa rozhodol, že sa bude tváriť, keď ho niekto osloví o pomoc, že pomáha, ale v skutočnosti bude klamať a zavádzať, ako to už veľakrát uviedol. Nie je mu zrejmé, na základe akých dôkazov bolo ustálené, že Y. Q. postupoval podľa jeho pokynov. V. Y. vymyslel, nech K. stiahne liečbu, že ho finančne odškodnia. Uviedol, že sudkyňa rozhodla podľa pocitov a nie na základe dôkazov. Ďalej namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré obsahuje len 5 krátkych odsekov ku skutku, ku výroku o vine. Podľa jeho názoru, vykonané odposluchy telefónnych hovorov nie sú zákonné, k čomu sa bližšie vyjadri jeho obhajca. Je toho názoru, že za kriminalizáciou jeho osoby a diskreditáciou sú vplyvní ľudia, ide o veľkých

podnikateľov a politicky sa angažujúcich ľudí. V závere zdôraznil, že je nevinný, nič nespáchal. Žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu v podstatnom uviedol nasledovné: „ Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že okresný súd mal za preukázané, že som konal spôsobom popísaným v obžalobe, pričom podľa jeho názoru boli z obsahu telekomunikačnej prevádzky preukázané telefonické hovory medzi mnou a Y. Q., obsahom ktorých boli inštrukcie, ako má postupovať Y. Q. v inej trestnej veci, pričom súd dodal, že podľa dôkazov je zrejmé, že Y. Q. aj v zmysle týchto pokynov postupoval. Okresný súd pritom nemal z týchto telefonátov vôbec preukázané, že by som bol Y. Q. klamal, tak ako som sa to snažil prezentovať. Ku tomu súd dodal, že ak by som chcel zabrániť tomu, aby trestná činnosť neostala nepotrestaná, nič mi nebránilo v tom, aby som zaujal k predmetnej veci iné stanovisko, čo som neurobil, ale naopak som prostredníctvom Y. Q. ovplyvňoval iné trestné konanie tým, že som ho presne inštruoval, čo má robiť. Podľa súdu bol jediným svedkom, ktorý podporoval moje tvrdenie, V. W., ktorý sa mi však, podľa súdu, snažil napomôcť zbaviť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok, čo je podľa jeho názoru preukázané aj tým, že svedok za mnou prišiel práve v okamihu, keď som s daným svedkom telefonoval a jednoznačne nadobudol pocit, že v telefóne klamem. Súd je toho názoru, že svedok mal všetky informácie odo mňa a svojou výpoveďou sa mi len snažil pomôcť v predmetnej trestnej veci. Čo sa týka ostatných svedkov, ktorí vypovedali na hlavnom pojednávaní, títo podľa názoru prvostupňového súdu nijakým spôsobom neovplyvnili toto trestné konanie. Súd preto na základe takto vykonaného dokazovania považoval moje konanie za preukázané, teda, že som v úmysle zadovážiť Y. Q. neoprávnený prospech, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, ako aj č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, keď som v trestnom konaní ako verejný činiteľ navádzal Y. Q., aby maril dôkazy a bránil v ich získavaní. S ohľadom na uvedené ma potom okresný súd uznal za vinného zo zločinu marenia spravodlivosti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 344 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z.z., Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „TZ“) a z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) TZ a odsúdil ma na trest, ktorý je uvedený vo výrokovkej časti rozsudku.

Moja obhajoba bola postavená predovšetkým na tom, že som (v prvom rade) namietal nezákonnosť rozhodnutia - súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačných činností sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.07.2014, č.p.: KSBV-V-51-8/2014-Ntt-162 (ďalej len „Súhlas“), v dôsledku čoho sú dané záznamy telekomunikačnej prevádzky nezákonné a v trestnom konaní teda nepoužiteľné. Okrem toho som zdôrazňoval, že použitie uvedených záznamov je v rozpore s ust. § 115 ods. 7 TP, nakoľko toto ustanovenie umožňuje použiť záznamu telekomunikačnej prevádzky iba v situácii, ak sa súčasne aj v tejto veci (už v čase vykonania záznamu) viedlo trestné konanie. V neposlednom rade som potom namietal, že nebolo preukázané spáchanie skutkov popísaných v obžalobe, teda že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by som vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a to v úmysle zadovážiť inému - konkrétne Y. Q. neoprávnený prospech a takisto nie je pravdou, že by som sa dopustil konania, ktoré by spočívalo v úmyselnom návode na spáchanie zločinu, teda že som v trestnom konaní maril dôkaz a bránil v získaní dôkazu a tento som spáchal ako verejný činiteľ v štádiu prípravy.

Hoci z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že moja vina mala byť preukázaná výlučne zo záznamov telekomunikačnej prevádzky a že sa teda malo jednať o kľúčový dôkaz, na ktorom bolo postavené moje odsúdenie, okresný súd sa ani len náznakom nezaoberal mojou argumentáciou, že uvedené záznamy sú nelegálne a preto nepoužiteľné v tomto konaní. Takýto postup je preto v priamom rozpore s ust. § 168 ods. 1 TP, podľa ktorého: Ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky, nakoľko z tohto ustanovenia vyplýva, že každý výrok rozsudku musí byť odôvodnený presvedčivo a tak, aby rozhodnutie bolo preskúmateľné (viď uznesenie Vyššieho vojenského súdu vedené pod sp. zn.: 2 To 2/2008 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 68/2008). Napadnutý rozsudok pritom nie je odôvodnený vôbec a toľko presvedčivo, pričom táto vada je o to závažnejšia práve v situácii, kedy som namietal zákonnosť získaného dôkazu, ktorým bolo zasiahnuté do mojich ústavných práv a tento dôkaz teda nespĺňa podmienky ustanovené v § 119 ods. 2 TP. Náležité odôvodnenie rozsudku je pritom

zásadné a to z viacerých dôvodov. Jednak je odpoveďou na návrhy, argumenty a námietky obžalovaného (účastníka konania), ďalej je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny a svojvoľný a v neposlednom rade je predpokladom toho, aby obžalovaný mohol účinne uplatňovať opravné prostriedky, ktoré má k dispozícii. S ohľadom na uvedené okolnosti (viď rozsudok Európskeho súdu pre ľudská práva - ďalej len ESLP zo dňa 09.12.1994 vo veci Ruiz Torija proti Španielsku č. 18390/91), kedy je moje odsúdenie založené výlučne na uvedených záznamoch, je teda zrejmé, že sa jednalo o relevantné námietky, ktoré mohli mať vplyv na výsledok konania (viď rozsudok ESLP zo dňa 21.07.2009 vo veci Luka proti Rumunsku č. 34197/02 či rozhodnutie z 08.02.2011 vo veci Antonescu proti Rumunsku, č. 5450/02) a preto na ne mal okresný súd explicitne reagovať. Pokiaľ to neurobil, je jeho rozhodnutie nielenže nepresvedčivé, nezákonné ale vo svojej podstate porušujúce aj moje právo na spravodlivý proces podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd publikovaného v zbierke zákonov oznámením FMZV pod č. 209/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Dohovor“) a čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „Ústava SR“).

Okrem práva na spravodlivý proces potom namietam aj porušenie práva na súkromie čl. 22 Ústavy SR, čl. 13 Listiny a čl. 8 Dohovoru, nakoľko skutočne predmetný Súhlas a na jeho základe vykonané záznamy telekomunikačnej prevádzky zasahujú do môjho súkromia. Súkromie človeka totiž možno charakterizovať ako intímny svet, ktorý je uzavretý pred verejnosťou a najmä pre akýmikoľvek zásahmi štátu, pričom nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že odpočúvanie telefonických hovorov a ich zaznamenávanie je zásahom do práva na súkromie podľa vyššie uvedených článkov (viď rozsudok ESLP zo dňa 06.09.1978 vo veci Klass a ostatní c. Spolková republika Nemecko, č. 5029/71, popr. rozsudok z dňa 24.04.1999 vo veci Huvig c. Francúzsko). Ústavný súd SR už v minulosti viackrát judikoval, že základné práva obsiahnuté v Ústave SR vykladá v intenciách Dohovoru, teda v intenciách judikatúry ESLP. Zásahy do práva na súkromie sa v zmysle tejto judikatúry vykladajú v určitej logickej nadväznosti, resp. postupnosti. Predovšetkým sa skúma, či daný skutkový stav možno ratione materiae považovať za súčasť práva na súkromie. Po kladnej odpovedi na túto otázku treba skúmať, či zásah bol legálny. V ďalšom sa potom skúma, či bol zásah legitímny, a napokon, či bol proporcionálny. Ak sa dospeje k negatívnej odpovedi pri niektorej z týchto otázok, ďalej sa už v skúmaní problematiky nepokračuje (viď nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 114/2012 zo dňa 13.06.2012). Nielen z judikatúry Ústavného súdu SR (okrem spomenutého nálezu viď i nález z 04.02.2009, sp. zn. I. ÚS 117/07 a nález z 27.05.2008, sp. zn. III. ÚS 80/08), ale aj z judikatúry ESLP a Najvyššieho súdu SR zaoberajúcej sa problematikou použitia ITP, je možné dospieť k záveru, že základnou podmienkou oprávnenosti zásahu do súkromia je už vyššie zmienená preskúmateľnosť rozhodnutia o takomto zásahu. Úlohou súdu pri preskúmaní rozhodnutia by pritom malo byť zistenie, či takého rozhodnutie bolo legálne, legitímne a tiež proporcionálne. Legalita zásahu do práva na súkromie znamená, že štát môže do práva na súkromie zasiahnuť iba na základe zákona. Preto v rámci legality zásahu sa skúma, či k nemu došlo v súlade s platnými právnymi predpismi, pričom sa prihliada aj na to, či právny predpis bol verejne publikovaný, a teda dostupný, a či jeho následky boli predvídateľné. Skúma sa teda aj kvalita zákonnej úpravy, ktorá je základom zásahu do práva na súkromie. Legitímnosť zásahu do práva na súkromie korešponduje s čl. 8 ods. 2 Dohovoru a znamená, že do práva na súkromie možno zasiahnuť len vtedy, keď je to v záujme štátu z dôvodov ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojov a zločinnosti, v záujme spoločnosti z dôvodu ochrany zdravia a morálky, zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny a v záujme jednotlivcov z dôvodu ochrany ich práv a slobôd. Napokon proportionalita zásahu znamená, že k zásahu možno prikrčiť len vtedy, keď je to nevyhnutné (sledovaný cieľ nemožno dosiahnuť miernejšími prostriedkami) a iba v duchu požiadaviek kladených na demokratickú spoločnosť vyznačujúcu sa pluralizmom, toleranciou a voľným duchom (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 114/2012 zo dňa 13.06.2012). Až po kladnom vyhodnotení toho, že príkazy (resp. súhlasy) na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky spĺňajú všetky tri vyššie spomenuté zásady, je možné sa zaoberať otázkou použiteľnosti a zákonnosti dôkazov takto získaných (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 6To 12/2011 zo dňa 18.09.2012 alebo nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 114/2012 zo dňa 13.06.2012). Ďalej je potrebné uviesť, že aj s ohľadom na ustálenú judikatúru, nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že rozhodnutie sudcu o použití informačno-technických prostriedkov musí mať formálne, ale aj obsahové (kvalitatívne) náležitosti rozhodnutia a musí byť odôvodnené v každom prípade, bez ohľadu na to, či už bolo vydané na základe TP alebo na základe zákona o ochrane pred odpočúvaním (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. júna 2006 pod sp. zn. I. ÚS 274/05). Rozhodnutie o použití informačno-technických prostriedkov už v čase jeho vydania musí byť založené na konkrétnych dôkazoch a dôvodoch (skutočnostiach) a nie iba na dohadoch alebo na akejsi dôkazmi nepodloženéj

abstraktnej úvahe orgánov verejnej moci o podozrení z trestného činu. Pri dodatočnom preskúmaní rozhodnutia musí byť zrejmé a nepochybné, že v čase vydania rozhodnutia boli zákonom prísne stanovené podmienky splnené. Ak v čase vydania súhlasu neboli splnené zákonom a judikatúrou Ústavného súdu SR i štrasburskou judikatúrou striktné stanovené podmienky - princípy (najmä legality, legitimity a proporcionality), rozhodnutie je nezákonné a na jeho ospravedlnenie nepostačuje ani prípadný argument, že osoba v konečnom dôsledku trestný čin spáchala a podobne. Z rozhodnutia tak musí vyplývať, aké konkrétne dôkazy boli sudcovi predložené, ako aj odkaz na konkrétny spisový materiál obsahujúci všetky relevantné informácie spôsobilé z pohľadu súdu ospravedlniť zásah do práva na súkromie. Inak povedané, odôvodnenie musí obsahovať relevantnú argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na nariadenie použitia informačno-technických prostriedkov a súčasne musí uvedené odôvodnenie odkryť súvislosti a okolnosti, na základe ktorých by bolo možné pochopiť odôvodnenosť takéhoto zásahu do práva na súkromie. Je tomu tak preto, že hoci ide o závažný zásah do základného práva, dotknuté osoby nemajú možnosť podať opravný prostriedok a o vydaní súhlasu, či príkazu sa dozvedia spravidla až dodatočne, keď už bol zásah do práva na súkromie realizovaný. Majú preto možnosť žiadať o preskúmanie opodstatnenosti súhlasu, či príkazu až dodatočne. Preskúmateľnosť dôvodnosti vydania súhlasu, či príkazu si vyžaduje relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom stanovené podmienky pre tento zásah do práva na súkromie. Bez takéhoto odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti je súhlas či príkaz spravidla nepreskúmateľný. Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že vzhľadom na utajený charakter odpočúvania by bolo neúnosné a kontraproduktívne uviesť v odôvodnení konkrétne skutočnosti odôvodňujúce vydanie súhlasu či príkazu, lebo tieto by mohli ich účel zmariť. V skutočnosti však opak je pravdou. Práve vzhľadom na utajený charakter odpočúvania nič nebráni tomu, aby dôvody, ktoré viedli súd k vydaniu súhlasu, či príkazu, boli konkrétne uvedené. Pri dodržaní režimu utajenia sa dotknuté osoby môžu o vydaní súhlasu či príkazu a o dôvodoch, ktoré k tomu viedli, dozvedieť len dodatočne, teda iba po realizácii potrebných odposluchov (viď nález Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 274/05 zo 14.5.2006).

Ako je teda uvedené vyššie, v rámci svojej obhajoby som namietal zákonnosť Súhlasu, ktorý bol v poradí druhým rozhodnutím sudcu, ktorým sa predlžoval čas stanovený v pôvodnom, resp. predchádzajúcom rozhodnutí na použitie informačno-technických prostriedkov a to na obdobie od 30.07.2014 do 29.01.2015. Keďže tomuto rozhodnutiu (Súhlasu) predchádzalo moje 6 mesačné odpočúvanie, malo po správnosti (v súlade s vyššie uvedenými zásadami a princípmi) obsahovať konkrétne a dodatočne preskúmateľné dôvody, ktorými sa odôvodňuje predĺženie doby použitia informačno-technických prostriedkov. Tieto konkrétne a dodatočne preskúmateľné dôvody však daný Súhlas neobsahuje a preto je takéto rozhodnutie nepreskúmateľné, svojvoľné a vo svojej podstate nezákonné. Samotný Súhlas je totiž iba kópiou predchádzajúceho rozhodnutia - súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačných činností sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.01.2014, č.p.: KSBB-V-51-1/2014-Ntt-7 s tým rozdielom, že obsahuje navyše 3 odseky: Sudcom krajského súdu bol vydaný v tejto veci súhlas na použitie ITP touto formou pod č. KSBB-V-51-1/2014-Ntt-7 zo dňa 30.01.2014 na záujmovú osobu W. Z., pričom doterajšie poznatky pri využívaní ITP voči tejto záujmovej osobe prinášajú dôležité poznatky pre zabezpečenie dôkazov a informácií, ktoré nie je možné získať bežnými operatívno-pátracími prostriedkami polície. V uvedenom prípade sa jedná o latentnú trestnú činnosť, ktorej dokumentovanie je o to náročnejšie, že mjr. Mgr. W. Z. je príslušníkom PZ, ktorý je oboznámený so základnými formami a metódami policajnej práce. Vzhľadom k tomu, že osoby, ktoré sú podozrivé z predmetnej trestnej činnosti vzájomne komunikujú prostredníctvom telefonického spojenia, možno dôvodne predpokladať, že použitím ITP, budú získané skutočnosti pre získanie informácií, a to najmä trestnej činnosti, a ako aj informácie o ďalších osobách, ktoré sa touto činnosťou zaoberajú. Cieľom odpočúvania je odhaľovanie predmetnej závažnej trestnej činnosti v dostatočnom rozsahu na získanie dôkazov a stotožnenia ďalších osôb, pričom odhalenie iným spôsobom je podstatne sťažené. Vychádzajúc z týchto poznatkov možno konštatovať, že predĺženie použitia informačno-technických prostriedkov v tomto prípade sú splnené zákonné podmienky pre využitie ITP touto formou, keďže bežné operatívno - pátracie prostriedky nie sú účinné na zabezpečenie konkrétnych informácií a prípadných dôkazov. Preto som žiadosti vyhovel. Z uvedeného Súhlasu tak nie je možné vyčítať žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala legitimitu a proporcionality zásahu do mojich práv, pričom táto skutočnosť je o to závažnejšia v situácii, keď sa jednalo o predlžovanie súhlasu, ktorému predchádzalo takmer 6 mesačné odpočúvanie a napriek takémuto dlhotrvajúcemu zásahu neboli zistené žiadne skutočnosti preukazujúce legitimitu zásahu (viď obdobne nález Ústavného súdu SR z 27.05.2008, sp. zn. III. ÚS 80/08). V Súhlase použitá fráza: ...doterajšie poznatky pri využívaní ITP voči tejto záujmovej osobe prinášajú dôležité poznatky pre zabezpečenie dôkazov a informácií, ktoré

nie je možné získať bežnými operatívno-pátracími prostriedkami polície ... určite nemôže odôvodňovať tak zásadný zásah do môjho ústavného práva, akým odpočúvanie bezpochyby je, nakoľko nie je vôbec zrejmé, o aké dôležité poznatky sa jedná. Sudca krajského súdu mal povinnosť pri svojom rozhodovaní alebo tieto poznatky bližšie konkretizovať, alebo takýto Súhlas nemal vydať. Keďže mu však žiadateľ (Odbor inšpekčnej služby stred) vo svojej žiadosti (viď č.l. 12 zberného spisu vedeného pod č.p. KSBB-V-51/2014) žiadne relevantné informácie preukazujúce nutnosť a dôvodnosť môjho odpočúvania neuviedol, nemohli sa tieto ani v Súhlase objaviť a preto nemal byť ani vydaný. Na margo toho zdôrazňujem, že takéto informácie inšpekcia nezískala ani za pol roka môjho opočúvania a ani získať nemohla, pretože ja som žiadnu trestnú činnosť nepáchal. Navyše aj táto žiadosť o predĺženie doby používania ITP zo dňa 28.07.2014 je iba kópiou prvej žiadosti z 30.01.2014, nakoľko neobsahuje žiadne nové skutočnosti a je v nej navyše uvedené iba to, že: Z použitého ITP sa informácie o páchaní trestnej činnosti menovaného potvrdzujú, ale doposiaľ neboli zistené všetky informácie nevyhnutné na úspešnú realizáciu veci a vzhľadom na uvedené skutočnosti ako aj z dôvodu prípravy a vykonávania ďalších úkonov OPČ je žiaduce pokračovať v odpočúvaní a zaznamenávaní telekomunikačných činností z telefónneho čísla 0907121973. Na toto pochybenie žiadateľa mal reagovať sudca krajského súdu tým, že nemal požadovaný súhlas vydať, nakoľko je to súd, ktorý nesie bremeno preukázania legality, legitimity a proporcionality zásahu do mojich základných práv. V danej súvislosti poukazujem ešte na jeden fakt a to že sa sudca krajského súdu žiadnym spôsobom argumentačne nevyporiadal so skutočnosťou, že posledný záznam vo veci bol urobený dňa 07.04.2014 a teda od 08.04.2014 do 28.07.2014 (vyše 3 mesiace) neboli zaznamenané žiadne relevantné informácie. Napriek tejto skutočnosti však boli inšpekciou predkladané Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 25.04.2014, 28.05.2014 a 26.06.2014 správy, v ktorých opakovane uvádzala, že využitím ITP sú získavané informácie, že obžalovaný poskytuje údaje, ktoré sa dozvedel z policajných evidencií iným osobám,... že vybavuje svojim známym prepisy vozidiel na ODI Námestovo a že vybavuje zníženie alebo odpustenie udelenia pokuty a že ... na základe uvedených informácií trvajú dôvody použitia ITP (viď č.l. 9, 10 a 11 zberného spisu vedeného pod č.p. KSBB-V-51/2014), hoci takéto skutočnosti z ničoho nevyplývajú. Vzhľadom k skutočnosti, že inšpekcia vykonala posledný záznam dňa 07.04.2014, nie je známe aké konkrétne informácie, ktoré mali potvrdzovať páchanie trestnej činnosti, mala inšpekcia na mysli a aké skutočnosti mali potvrdzovať správy inšpekcie vyhotovené v mesiacoch apríl, máj a jún 2014, keď v týchto mesiacoch nebol vykonaný žiaden záznam. Takýto postup inšpekcie považujem za nezákonný, šikanózný a vo svojej podstate hrubo porušujúci princípy právneho štátu, ktorý je založený na rešpektovaní a ochrane (základných) práv, nakoľko inšpekcia uvádzala vo svojich správach krajskému súdu úmyselne nepravdivé a zavádzajúce údaje, na základe ktorých sa pritom rozhodovalo o zásahu do môjho ústavného práva na ochranu súkromia. Navyše ďalšou skutočnosťou, z ktorej je možné vyvodiť nezákonnosť Súhlasu je absencia požiadavky proporcionality. Na odôvodnenie uvedeného zásahu do mojich práv nepostačuje v odôvodnení samotného rozhodnutia ničím nepodložená formulácia typu ...prostriedky operatívno-pátracej činnosti ... boli neúčinné a podstatne sťažené... Rozhodnutie zákonného sudcu o použití informačno-technických prostriedkov, ktoré neobsahuje konkrétne informácie preukazujúce zlyhanie predchádzajúcich - miernejších - dôkazných prostriedkov použitých orgánmi verejnej moci a to aspoň okrajovo, má za následok nepreskúmateľnosť naplnenia podmienok proporcionality zásahu do práva na súkromie. Porušenie princípu proporcionality, ako už bolo uvedené, samo o sebe a bez ďalšieho automaticky zakladá nelegálnosť rozhodnutia o použití informačno-technických prostriedkov. Zo Súhlasu totiž nie je vôbec zrejmé, aké konkrétne úkony vykonali bezpečnostné zložky štátu a to v takom rozsahu a kvalite, aby bolo zrejmé, či boli vyčerpané všetky dostupné prostriedky, ktoré vyúsťujú do záveru o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní v rozhodnutí uvedeného trestného činu. Rovnako podľa judikatúry ESLP kontrola použitia daných opatrní je obmedzená na prípady, kedy existujú skutkové dôvody pre podozrenie osoby z plánovania, páchania alebo spáchania vážnych trestných činov a opatrenia môžu byť nariadené iba ak neexistuje vyhliadka na úspešné zistenie skutkových okolností iným spôsobom, alebo by bol tento spôsob ďaleko náročnejší (viď rozsudok ESLP zo dňa 06.09.1978 vo veci Klass a ostatní c. Spolková republika Nemecko, č. 5029/71). Daný súhlas tak skutočne nie je proporcionálny, nakoľko z neho nie je zrejmé, prečo neboli využité iné - miernejšie prostriedky zasahujúce do mojich ústavných práv a preto výstupy z použitia informačno-technických prostriedkov, teda záznamy z telekomunikačnej prevádzky sú nezákonné a nepoužiteľné v trestnom konaní. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti je tak zrejmé, že Súhlas tak skutočne obsahuje iba všeobecné a vágne informácie, ktoré neopodstatňujú predĺženie tak významného zásahu do práva na súkromie, akým rozhodne odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej činnosti je a preto je teda nedostatočne odôvodnený, čiže nepreskúmateľný a vo svojej podstate

nelegálny. Hoci teda daný Súhlas obsahuje odôvodnenie, jedná sa o formálne odôvodnenie, ktoré pri tak závažnom zásahu do ústavných práv nemožno akceptovať (III. ÚS 80/08).

Vedľa nezákonnosti Súhlasu sa potom okresný súd vôbec nezaoberal ani mojou druhou obhajobnou námietkou a to, že použitie záznamov telekomunikačnej prevádzky je v rozpore s ust. § 115 ods. 7 TP. V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade uviesť, že vzťah medzi zákonom č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoOpO“) a TP, resp. jeho ustanoveniami upravujúcimi použitie informačno-technických prostriedkov uvedenými v § 115 a 116 TP je v ZoOpO vymedzený v jeho ustanovení § 1 ods. 2, podľa ktorého tento zákon sa nevzťahuje na použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní podľa osobitného zákona. Týmto zákonom sa má na mysli práve TP. Z uvedeného teda vyplýva, že lex specialis pre použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní je jedine TP. Ustanovenie § 115 ods. 7 TP definuje, že: V inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre trestný čin uvedený v odseku 1. Táto podmienka však v danom prípade nebola splnená, nakoľko dňa 21.10.2014, kedy bol záznam telekomunikačnej činnosti vykonaný, sa trestné konanie voči mojej osobe nevedlo. Trestné konanie bolo začaté až neskôr, pričom prvým úkonom v tejto trestnej veci bolo až uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1), 2) TP zo dňa 13.04.2015. To znamená, že prehratie predmetných záznamov, resp. ich prečítanie bolo v rozpore s ust. § 115 ods. 7 TP. Na podporu svojej argumentácie potom poukazujem napríklad na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 2 To 5/2011, ktoré bolo o.i. publikované aj v časopise Zo súdnej praxe pod č. 35/2012, v zmysle ktorého: Slovom „súčasne“ uvedeným v § 115 ods. 7 Tr. por. ako podmienky pre použitie záznamu telekomunikačnej prevádzky ako dôkazu v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie vykonalo a záznam vyhotovil, sa rozumie vedenie trestného konania v inej trestnej veci už v čase vykonania záznamu telekomunikačnej prevádzky vo veci, v ktorej bol vydaný príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 ods. 2 Tr. por., teda nie vedenie trestného konania v oboch dotknutých veciach až v čase použitia záznamu ako dôkazu v inej trestnej veci. Pokiaľ potom prokuratúra argumentovala použitím ust. § 119 ods. 2 TP, jedná sa o účelový postup, nakoľko použitie výsledkov odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky upravuje § 115 TP a pokiaľ teda § 115 ods. 7 TP ako špeciálne ustanovenia vylučuje použite záznamu, nie je možné to obchádzať obecným ust. § 119 ods. 2 TP, nakoľko špeciálne ustanovenie má prednosť. Ani na túto obhajobu však okresný súd nezareagoval, hoci ide o relevantnú námietku vylučujúcu použitie záznamov z telekomunikačnej prevádzky, takže aj v tomto prípade ide o situáciu, kedy súd úplne ignoroval moje argumentáciu a nie je tak možné určiť, či sa k nej iba zabudol vyjadriť, alebo či ju považoval za irelevantnú alebo neopodstatnenú (viď rozsudok ESLP zo dňa 11.12.2008 vo veci Velteed-98 AD proti Bulharsku, č. 15239/02, popr. rozsudok zo dňa 15.11.2007 vo veci Benderskiy proti Ukrajine, č. 22750/02).

Moja posledná námietka potom smeruje voči záveru okresného súdu, že bolo preukázané, že som konal spôsobom popísaným v obžalobe. Okresný súd mal pritom za preukázané, že som konal spôsobom popísaným v obžalobe, pričom podľa jeho názoru nebola moja obhajoba (ktorá spočívala v tvrdení, že som síce s Y. Q. telefonoval, avšak som ho zavádzal a klamal) z obsahu telefonátov preukázaná, ale naopak som prostredníctvom Y. Q. ovplyvňoval iné trestné konanie tým, že som ho presne inštruoval, čo má robiť a Y. Q. mal aj v zmysle týchto pokynov aj postupovať. Vo vzťahu k ostatným svedkom okresný súd konštatoval, že títo nijakým spôsobom neovplyvnili trestné konanie a že jediným svedkom, ktorý podporoval moje tvrdenie bol svedok V. W., ktorý sa mi však mal podľa súdu snažiť pomôcť zbaviť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok a tento mal všetky informácie získať odo mňa. Takéto závery okresného súdu však nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, navyše keď okresný súd nezobral do úvahy všetky vykonané dôkazy (najmä výsluchy svedkov). Pokiaľ totiž prvostupňový súd uvádzal, že z obsahu telefonátov nebolo preukázané, že by som obžalovanému klamal, tak - odhliadnuc od nezákonnosti a nepoužiteľnosti uvedených záznamov (viď argumentácia uvedená vyššie) - mi nie je dosť dobre jasné, ako by malo byť z obsahu samotnej komunikácie medzi mnou a uvedeným svedkom zrejmé, že mu klamem. Takéto odôvodnenie okresného súdu je totiž nelogické a neracionálne, nakoľko podstatou klamania je snaha zastrieť skutočnosť a uvedené tak nie je možné dovodiť (iba) z (telefonickej) komunikácie medzi tým, kto klame a tým, kto má byť oklamáný, ale je potrebné zohľadniť aj ostatné skutočnosti a všetky súvislosti danej veci. Týmto ostatnými skutočnosťami a dôkazmi sa však okresný súd nezaoberal. To, že som Y. Q. zavádzal a že som mu klamal, preukazuje o.i. skutočnosť, že som ho mal dňa 21.10.2014 presvedčať, aby išiel na miesto činu (do herne VIX), kde mali byť vytvorené kamerové záznamy z napadnutia, hoci som už dňa 18.10.2014 od príslušníka PZ F. Q. vedel, že tieto záznamy neexistujú. V tejto súvislosti poukazujem na výsluch tohto policajta na hlavnom pojednávaní dňa 01.12.2016, kde uviedol, že: ... Ja som obžalovanému ... hovoril aj o kamerových záznamoch,

že vlastne nie sú. Ak som mu povedal niečo o kamerách, tak len to, že snímajú len priestor pultu. ... Túto výpoveď však okresný súd pri svojom rozhodovaní vôbec nezobral do úvahy, hoci zásadným spôsobom potvrdzovala moju obhajobu. Rovnako okresný súd nezohľadnil ani výpoveď svedka npor. V. W., ktorý výslovne na hlavnom pojednávaní dňa 01.12.2016 o.i. potvrdil, že: ... V predmetnej veci ma nikto neovplyvňoval ... Nezaznamenal som zo strany obžalovaného neštandardný záujem o túto vec... nedošlo k žiadnemu ovplyvňovaniu. Čiže aj táto výpoveď vyvracia skutok uvedený v obžalobe a podporuje moju obhajobu, nakoľko ja som skutočne za týmto povereným príslušníkom nebol vec vybaviť a ani som ho nijak neovplyvňoval. Súčasne potom poukazujem na výpoveď svedka Y. Q. na hlavnom pojednávaní dňa 25.05.2017, kde o.i. uviedol, že: ... v podstate mi hovoril všetko to, čo som ja už vedel a nadobudol som pocit, že mi v podstate ani pomôcť nechce, ale že ma ľahá za nos...“. Teda aj tento kľúčový svedok vylúčil, že by som sa mu snažil pomôcť a že by som mu poskytoval nejaký neoprávnený prospech. Ďalej potom poukazujem na to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že poškodený K. nebol práceneschopný a súčasne je potrebné zdôrazniť, že sám V. K. sa rozhodol, že nepôjde k lekárovi vypísať práceneschopnosť, navyše aj z odborného vyjadrenia od MUDr. Y. vyplýva, že si tento svojvoľne zložil fixáciu a liečbu odmietol. PN tak ani nebola vystavená a v bežnej pracovnej činnosti pokračoval po 5 dňoch, pričom obmedzenie v obvyklom spôsobe života bolo v trvaní 6 dní. V tejto súvislosti dávam do pozornosti súdu aj záznam z Hornooravskej nemocnice s poliklinikou Trstená od MUDr. K. zo dňa 21.10.2014, kde je uvedené, že V. K. už dňa 20.10.2014 (teda deň pred mojím telefonátom s Y. Q.) zložil dešault z pravého ramena a nechcel pokračovať v liečbe. Pokiaľ som potom Y. Q. uviedol, že pokiaľ je práceneschopnosť dlhšia ako 7 dní, tak sa jedná o trestný čin, tak potom sa jednalo o informáciu, ktorá je všeobecne známa a nijakým spôsobom tým neposkytoval Y. Q. neoprávnený prospech. Navyše zdôrazňujem aj to, že sa Y. Q. a V. Y. stretli na druhý deň (tj. 19.10.2014) s poškodeným K. vec vyriešili dohodou, čiže 21.10.2014, kedy som mal s Y. Q. telefonovať, tak záležitosť mali medzi sebou vyriešenú s tým, že sa sám V. K. rozhodol, že nechce byť práceneschopný. Vo vzťahu k výpovedi V. W. uvádzam, že mi nie je zrejmé, z akých okolností vychádzal okresný súd, keď bol toho názoru, že mal svedok všetky informácie odo mňa a že sa mi mal snažiť pomôcť v predmetnej trestnej veci. Skutočnosť, že tento svedok za mnou prišiel v situácii, kedy som telefonoval s Y. Q. a že nadobudol z obsahu telefonátu pocit, že pri rozhovore tomuto svedkovi klamem, predsa nemôže viesť k záveru, že sa mi mal svedok snažiť pomôcť. Tento svedok totiž za mnou chodieval často a to, že za mnou (ako môj kolega) prišiel v čase, keď som telefonoval s Y. Q., bolo vecou náhody. Pokiaľ sa tento svedok vyjadroval v tom smere, že som Y. Q. zavádzal, tak vychádzal jednak z telefonátu, ale súčasne aj z toho, čo som mu k veci o prípade hovoril. V danej súvislosti poukazujem na jeho výpoveď: ... Bolo to tak aj v roku 2014 keď som bol za ním a telefonoval s niekým s tým, že neviem čo mu dotýčny na tej druhej strane hovoril, počul som iba obžalovaného. Následne potom mi hovoril o prípade s tým, že ja som mal pocit, akoby tomu dotýčnemu, ktorý chcel od neho, aby šiel za svojim kolegom a pomohol mu v inej trestnej veci, ani pomôcť nechcel, skôr sa mi zdalo, akoby ich zavádzal. ...Viem, že mi hovoril, že žiadne kamerové záznamy neexistujú. Viem, že ho žiadali, aby šiel za tým kolegom, ale on mne povedal, že za žiadnym nepôjde. Týkalo sa to pána W., ktorého taktiež osobne poznám. Mne z jeho rozhovoru s dotýčným vyplynulo, že ich zavádza o kamerových záznamoch, keďže vedel, že žiadne nie sú, čo mi sám povedal. Navyše uvedený svedok vypovedal na hlavnom pojednávaní dňa 22.06.2017 po zákonom poučení a po zložení prísahy, čiže skutočne nevidím ani jeden relevantný dôvod prespochybnenie jeho výpovedi.

Za daných okolností je tak objektívne vylúčený záver okresného súdu, že je preukázané, že som konal spôsobom popísaným v obžalobe, nakoľko to vylučujú všetky uvedené dôkazy. Pokiaľ teda súd vo svojom rozsudku uvádzal, tieto svedkovia nijakým spôsobom neovplyvnili trestné konanie, tak nie je zrejmé, prečo sa súd nezaoberal ich výpoveďou a prečo tieto výpovede nezohľadnil pri svojom rozhodovaní. Z vykonaného dokazovania tak skutočne nevyplývalo, že by som vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a to v úmysle zadovážiť inému - konkrétne Y. Q. neoprávnený prospech a takisto nie je pravdou, že by sa som sa dopustil konania, ktoré by spočívalo v úmyselnom návode na spáchanie zločinu, teda že by som v trestnom konaní maril dôkaz a bránil v získaní dôkazu a tento spáchal ako verejný činiteľ v štádiu prípravy. Zo znenia skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 TZ je totiž zrejmé, že na jej naplnenie nestačí len to, ak sa verejný činiteľ dopustil konaní uvedených v písmenách a) až c) predmetného ustanovenia, ale je nevyhnutné, aby naplnil aj ďalší základný znak, ktorý je uvedený v návetí ustanovenia § 326 ods. 1 TZ a ktorý spočíva v tom, že verejný činiteľ sa dopustí konaní uvedených v písmenách a) až c) v úmysle (pohnútkou) „spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech“. Tento záver vyplýva aj z judikatúry (R 39/2001), podľa ktorej na naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa nestačí zistenie, že špeciálny subjekt (verejný činiteľ) vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, ale zároveň

sa vyžaduje, aby tak verejný činiteľ konal v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Uvedený motív ako zložka subjektívnej stránky konania páchatel'a, ktorý iniciuje jeho konanie, musí byť preukázaný (a samozrejme musí byť súčasťou skutku, ktorý sa obvinenému kladie za vinu), čo však v danom konaní nebolo preukázané. Okrem motívu pritom nebol preukázaný úmysel ako jedna zo zložiek skutkovej podstaty trestného činu kladeného mi za vinu. Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti sa vyžaduje, aby konanie páchatel'a naplnilo objektívne znaky niektorého z konaní predpokladaných ustanovením § 344 ods. 1 písm. a) až d) TZ, pričom z jeho znenia je zrejmé, že hmotným predmetom ochrany podľa písm. b) je „dôkaz“. Ustanovenie tak chráni dôkaz, t.j. „fakty, znalosti a skutočnosti vyplývajúce z dôkazného prostriedku“ pred konaniami, ktoré „priamo pôsobia“ na dôkaz. T.j. chráni dôkaz proti manipulácii s ním za účelom, aby „fakty, znalosti a skutočnosti“ vyplývajúce z dôkazného prostriedku neboli falšované, pozmenené, nebolo marené ich získanie v pôvodnej, nezmenenej podobe a aby zároveň nebolo akokoľvek bránené v ich získaní alebo inak marené ich získanie v trestnom konaní alebo pred súdom. Pod pojmom „marenie dôkazu“ je potrebné rozumieť znemožňovanie, kazenie alebo ničenie dôkazu, ktorý by inak mohol byť použitý v konaní pred súdom alebo v trestnom konaní a „bránením“ v získaní dôkazu je také konanie, ktorého snahou je znemožniť prístup k dôkazu. Ani jedno z týchto konaní nebolo vo veci preukázané, pričom ani nemohlo, nakoľko kamerové záznamy k napadnutiu ani neexistovali, o čom som vedel už dňa 18.10.2014 a ani ostatné konanie uvedené v obžalobe už zo svojej podstaty nemohlo naplňovať skutkovú podstatu uvedeného trestného činu, nakoľko V. K. nebol práceneschopný a ani samotná práceneschopnosť nebola sama o sebe dôkazom, pretože tou bola svedecká výpoveď poškodeného K., popr. odborné vyjadreniu MUDr. Y.. Za daných okolností som potom skutočne nemohol naplniť skutkovú podstatu uvedených trestných činov a to ani po objektívnej stránke a ani subjektívnej stránke, nakoľko som nevykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, navyše keď som nemal v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech a súčasne som ani ako verejný činiteľ nenavádzal na marenia dôkazu a ani nebránil v získaní takého dôkazu a preto došlo k neuneseniu dôkazného bremena na strane obžaloby, nakoľko tá nedisponuje žiadnym dôkazom, ktorý by ma mal usvedčovať zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Navyše z vykonaného dokazovania je súčasne evidentné, že obžaloba trpela už od začatia trestného stíhania obžalovaného dôkaznou núdzou, čomu zodpovedal aj nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní (inšpekcie), kedy tieto predkladali svedkom nezákonne získané záznamy telefonického činnosti, viedli výsluchy neštandardným spôsobom (viď výsluch svedka Y. Q. a W.) a predkladali súdu nepravdivé správy a žiadosti (viď spis Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.p. KSBB-V-51/2014). To znamená, že je skutočne vylúčený záver okresného súdu, že som konal spôsobom popísaným v obžalobe, v dôsledku čoho je potom nesprávny aj výrok o treste.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti teda považujem toto odvolanie za dôvodné a preto navrhujem, aby krajský súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a aby mňa v súlade s ust. § 322 ods. 3 TP oslobodil spod obžaloby“.

Príslušný prokurátor v písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného uviedol, že ho považuje za nedôvodné. „K námietke obhajoby, že súhlas sudcu Krajského súdu Banská Bystrica KS BB-V-51-8/2014-Ntt-162 zo dňa 28.07.2014 bol nezákonný, uvádzam, že toto rozhodnutie spĺňa všetky náležitosti stanovené v § 4 zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním. Odôvodnenie tohto rozhodnutia zodpovedá stavu poznatkov, s ktorým v tom čase príslušné orgány disponovali. K námietke obhajoby, že použitie záznamov telekomunikačnej prevádzky je v rozpore s ust. § 115 ods. 7 Trestného poriadku uvádzam, že zákon č. 166/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním pripúšťa použitie informácií získaných legálne a legitímne vedeným odpočúvaním ako dôkaz v trestnom konaní, pričom obdobne ako je tomu v situácii podľa § 115 ods. 7 Trestného poriadku ide o informáciu, pri ktorej v dobe jej získania ešte vôbec nebolo vedené trestné konanie, resp. bola získaná mimo trestného konania. Takýto dôkaz je však možný v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku použiť v trestnom konaní ako dôkaz. Použiteľnosťou informácií získaných podľa zákona č. 163/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním sa zaoberá aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1To 8/2014, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že ak súhlas sudcu spĺňa materiálne a formálne podmienky, sú takto získané dôkazy použiteľné aj v trestnom konaní. Použitie takto získaných informácií nepovažuje za problém ani Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 3To 2/2011. Problematikou výkladu pojmu súčasne podľa § 115 ods. 7 Trestného poriadku sa podrobne zaoberá rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5To 11/2012. Vyžadovať, aby pre použiteľnosť záznamov získaných podľa zákona č. 163/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním bolo už v čase odpočúvania vedené trestné konanie je podľa môjho názoru úplne absurdné, v praxi

nerealizovateľné a odporujúce účelu a zmyslu Trestného poriadku ako aj zákona č. 163/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním. K námietke týkajúcej sa „skutkových väd“ uvádzam, že obhajoba v podstate namieta vyhodnotenie dôkazov riadne vykonaných prvostupňovým súdom. So skutkovými zisteniami prvostupňového súdu sa v plnom rozsahu stotožňujem a považujem ich za logické a správne“.

Obhajca obžalovaného v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátora uviedol nasledovné:

„Vo vzťahu k odvolaniu krajskej prokuratúry voči výroku o uložení obmedzenia uvádzam, že s týmto sa - s ohľadom na dôvody môjho odvolania - nestotožňujem, nakoľko v rámci svojho odvolania som namietať ako výrok o vine, tak aj na nej nadväzujúci výrok o trestu. Za daných okolností preto považujem za nadbytočné uvádzať ďalšie dôvody, keď mi nemal byť uložený žiaden trest.

Vo vzťahu k mojej argumentácii týkajúcej sa nezákonnosti rozhodnutia -súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačných činností sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.07.2014, č.p.: KSBB-V-51-8/2014-Ntt-162 (ďalej len „Súhlas“) krajská prokuratúra iba uviedla, že tento Súhlas spĺňa všetky náležitosti stanovené v ust. § 4 zákona č. 166/2003 Z.z., o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov - (ďalej len „ZoOpO“) a že odôvodnenie tohto rozhodnutia zodpovedá stavu poznatkov, s ktorými v tom čase príslušné orgány disponovali. Takýmto vyjadrením krajská prokuratúra iba formálne reagovala na moje odvolacie námietky, nakoľko sa vôbec nezaoberala podstatou tejto časti môjho odvolania, podľa ktorej musí dané rozhodnutie spĺňať okrem formálnych náležitostí aj materiálne (kvalitatívne) náležitosti a teda že toto musí byť náležite odôvodnené (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. júna 2006 pod sp.zn. I. ÚS 274/05). Odôvodnenie rozhodnutia totiž musí obsahovať relevantnú argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na nariadenie použitia informačno-technických prostriedkov a súčasne musí uvedené odôvodnenie odkryť súvislosti a okolnosti, na základe ktorých by bolo možné pochopiť odôvodnenosť takéhoto zásahu do práva na súkromie. Ako som uvádzal už v rámci svojho odvolania, daný Súhlas bol v poradí druhým rozhodnutím sudcu, ktorým sa predlžoval čas stanovený v pôvodnom, resp. predchádzajúcom rozhodnutí na použitie informačno-technických prostriedkov a to na obdobie od 30.07.2014 do 29.01.2015. Keďže teda tomuto rozhodnutiu (Súhlasu) predchádzalo moje 6 mesačné odpočúvanie, malo po správnosti (v súlade so zásadou legality, legitimitosti a proporcionality zásahu do práva na súkromie) obsahovať konkrétne a dodatočne preskúmateľné dôvody, ktorými sa odôvodňuje predĺženie doby použitia informačno-technických prostriedkov. Tieto konkrétne a dodatočne preskúmateľné dôvody však daný Súhlas neobsahuje a preto je takéto rozhodnutie nepreskúmateľné, svojvoľné a vo svojej podstate nezákonné, navyše keď samotný Súhlas je iba kópiou predchádzajúceho rozhodnutia (súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačných činností sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.01.2014, č.p.: KSBB-V-51-1/2014-Ntt-7) s tým rozdielom, že obsahuje navyše 3 obecné formulované odseky. Z uvedeného Súhlasu tak skutočne nie je možné vyčítať žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala legitimitu a proporcionality zásahu do mojich práv, pričom táto skutočnosť je o to závažnejšia v situácii, keď sa jednalo o predlžovanie súhlasu, ktorému predchádzalo takmer 6 mesačné odpočúvanie a napriek takémuto dlhotrvajúcemu zásahu neboli zistené žiadne skutočnosti preukazujúce legitimitu zásahu (viď obdobne nález Ústavného súdu SR z 27.05.2008, sp. zn. III. ÚS 80/08). V Súhlase použitá fráza: ...doterajšie poznatky pri využívaní ITP voči tejto záujmovej osobe prinášajú dôležité poznatky pre zabezpečenie dôkazov a informácií, ktoré nie je možné získať bežnými operatívno-pátracími prostriedkami polície ... určite nemôže odôvodňovať tak zásadný zásah do môjho ústavného práva, akým odpočúvanie bezpochyby je, nakoľko nie je vôbec zrejmé, o aké dôležité poznatky sa jedná. Sudca krajského súdu mal povinnosť pri svojom rozhodovaní alebo tieto poznatky bližšie konkretizovať, alebo takýto Súhlas nemal vydať. Keďže mu však žiadateľ (Odbor inšpekčnej služby stred) vo svojej žiadosti (viď č.l. 12 zberného spisu vedeného pod č.p. KSBB-V-51/2014) žiadne relevantné informácie preukazujúce nutnosť a dôvodnosť môjho odpočúvania neuviedol, nemohli sa tieto ani v Súhlase objaviť a preto nemal byť ani vydaný. Navyše aj táto žiadosť o predĺženie doby používania ITP zo dňa 28.07.2014 je iba kópiou prvej žiadosti z 30.01.2014. Na toto pochybenie žiadateľa mal reagovať sudca krajského súdu tým, že nemal požadovaný súhlas vydať, nakoľko je to súd, ktorý nesie bremeno preukázania legality, legitimity a proporcionality zásahu do mojich základných práv. Okrem toho sa sudca krajského súdu žiadnym spôsobom argumentačne nevyporiadal so skutočnosťou, že posledný záznam vo veci bol urobený dňa 07.04.2014 a teda od 08.04.2014 do 28.07.2014 (vyše 3 mesiace) neboli zaznamenané žiadne relevantné informácie. Napriek tejto skutočnosti však boli inšpekciou predkladané Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 25.04.2014, 28.05.2014 a 26.06.2014 správy, v ktorých opakovane uvádzala, že využitím ITP sú získavané informácie, že obžalovaný poskytuje údaje,

ktoré sa dozvedel z policajných evidencií iným osobám,... že vybavuje svojim známym prepisy vozidiel na ODI Námestovo a že vybavuje zníženie alebo odpustenie udelenia pokuty a že ... na základe uvedených informácií trvajú dôvody použitia ITP (viď č.l. 9, 10 a 11 zberného spisu vedeného pod č.p. KSBB-V-51/2014), hoci takéto skutočnosti z ničoho nevyplývajú a teda inšpekcia skutočne uvádzala nepravdivé a zavádzajúce údaje. Takýto postup inšpekcie je nielen nezákonný a šikanózný, ale hraničí dokonca aj s postupom policajných orgánov totalitných režimov, u ktorých je bežné nerešpektovanie základných práv a slobôd a ktoré ohýbajú pravdu podľa účelu, ktorý je potrebné dosiahnuť. Ak teda aj za týchto okolností - kedy daný Súhlas obsahuje iba všeobecné a vágne informácie, ktoré vonkoncom neopodstatňujú predĺženie tak významného zásahu do práva na súkromie, akým rozhodne odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej činnosti je - krajská prokuratúra uvádza, že Súhlas spĺňa všetky náležitosti uvedené v § 4 ZoOpO, potom zjavne ignoruje jednak zmysel a podstatu samotného ZoOpO a súčasne aj samotnú koncepciu materiálneho právneho štátu, ktorá zahŕňa požiadavku na obsahovú a hodnotovú kvalitu právnej normy, ktorá má zaistiť primeranosť použitého právneho prostriedku implementovaného vo zvolenej legislatívnej regulácii, vo vzťahu k legitímnemu cieľu sledovanému zákonodarcom (zákonodarcom deklarovanému účelu právnej regulácie) a súlad zvoleného legislatívneho opatrenia s ústavnými princípmi a demokratickými hodnotami vytvárajúcimi koncept materiálneho právneho štátu (viď napr. PL. ÚS 22/06). Pokiaľ potom krajská prokuratúra uvádzala, že odôvodnenie Súhlasu zodpovedá stavu poznatkov, s ktorými v tom čase príslušná inšpekcia a príslušný súd disponovali, tak s týmto názorom v podstate súhlasím, nakoľko skutočne dané orgány nedisponovali (a ani nemohli disponovať) žiadnymi relevantnými informáciami o mojej trestnej činnosti, nakoľko ja som žiadnu trestnú činnosť nepáchal. Vo vzťahu k namietanému rozporu s ust. § 115 ods. 7 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „TP“) uvádzam, že táto argumentácia vychádza predovšetkým z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 2 To 5/2011, ktorý bol publikovaný v časopise Zo súdnej praxe pod č. 35/2012 a teda v ňom uvedená argumentácia je akceptovaná aj v odbornej literatúre. Súčasne je táto argumentácia podrobnejšie rozvedená aj v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.10.2015, sp.zn.: 2To 11/2014, ktoré je ohľadom tejto problematiky najnovším rozhodnutím. Ak potom krajská prokuratúra poukazovala na iné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a to konkrétne 1To 8/2014, 3To 2/2011, popr. 5To/2012, je zrejmé, že ani Najvyšší súd SR nemá v danej problematike jednotný právny názor. Hoci právny systém Slovenskej republiky nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva, je pre účastníka konania podstatný ústavný princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a tým aj zásada právnej istoty. Ak som teda v rámci svojej argumentácie poukazoval na konkrétne rozhodnutia potvrdzujúce moju výkladovú verziu, pričom jedno z nich je uverejnené v odbornej literatúre a druhé (časovo najnovšie) rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom rieši danú problematiku, je skutočne potrebné uvedenú problematiku riešiť aj vo svetle daných ústavných princípov (viď obdobne nález Ústavného súdu SR zo dňa 04.07.2017, sp.zn.: III. ÚS 40/2017). Navyše keď účastníkovi konania nemôže byť na škodu skutočnosť, že Najvyšší súd SR nie je schopný alebo ochotný si danú výkladovú rozdielnosť (trvajúcu niekoľko rokov) vyriešiť prostredníctvom zjednocujúceho stanoviska trestnoprávneho kolégia. Pokiaľ ide o namietané skutkové vady, tak krajská prokuratúra opäť iba obecné uviedla, že sa plne stotožňuje so skutkovými zisteniami prvostupňového súdu a že je považuje za logické a správne bez toho, že by sa vyjadrila konkrétne k namietaným pochybeniam okresného súdu. V reakcii na uvedené tak v prvom rade poukazujem na to, že nielenže dané skutkové závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, ale súčasne sú aj nelogické a neracionálne, navyše keď okresný súd nezobral do úvahy všetky vykonané dôkazy (najmä výsluchy svedkov) a to najmä tie, ktoré boli v môj prospech. V podrobnostiach potom odkazujem na moje odôvodnenie odvolania zo dňa 19.09.2017. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti teda navrhuje, aby krajský súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a aby mňa v súlade s ust. § 322 ods. 3 TP oslobodil spod obžaloby a súčasne aby odvolanie krajskej prokuratúry v súlade s ust. § 319 TP ako nedôvodné zamietol“.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie obžalovaného Mgr. W. Z. je čiastočne dôvodné, avšak pre iné skutočnosti, než ktoré uviedol vo svojom odvolaní; a odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

K výroku o vine

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal práve obžalovaný Mgr. W. Z.. Obžalovaný v priebehu celého konania spáchanie skutku popieral. Na svoju obhajobu uvádzal, že Y. Q. v telefonátoch úmyselne zavádzal a klamal, aby sa možní páchatelia skutku nevyhli trestnému stíhaniu, že ho zavádzal aj z dôvodu, aby ho už viacej nekontaktoval. Y. Q. klamal, keď mu povedal, že pôjde za W., pretože nemal úmysle v tomto prípade niekomu pomáhať. Vedel od kolegu F. Q., že z údajného fyzického napadnutia v bare nie je vyhotovený žiadny záznam. Ani odvolací súd sa nestotožnil s jeho obhajobou. Obžalovaného aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne usvedčujú najmä záznamy z odpočúvania jeho telefonických rozhovorov, ktoré bolo potrebné posudzovať aj v kontexte s obsahom ostatných dôkazov vykonaných v priebehu hlavného pojednávania.

Je pravdou, že ustáliť v posudzovanej veci skutkový stav a vinu obžalovaného bolo možné najmä na základe záznamu telekomunikačnej prevádzky medzi aktérmi skutku, teda medzi obžalovaným a svedkom Y. Q..

Treba pripomenúť, že v posudzovanej veci záznamy z telekomunikačnej činnosti boli vykonané podľa zákona č. 166/2003 Z.z. v platnom znení o ochrane pred odpočúvaním.

Napriek skutočnosti, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je vôbec zrejmé, či a ako sa okresný súd vysporiadal s otázkou splnenia podmienok legality (na základe zákona v súlade so zákonom), legitimity (sleduje sa legitímny cieľ) a proporcionality (primeranosť a nevyhnutnosť - stanovený cieľ nemožno dosiahnuť inak) vykonaného odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky, krajský súd po oboznámení sa s utajovanou časťou spisu môže konštatovať, že záznam z telekomunikačnej činnosti je dôkaz získaný a vykonaný zákonným spôsobom a použiteľný podľa § 119 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona (Trestného poriadku) alebo podľa osobitného zákona (napr. zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním, najmä v súlade s jeho § 3 ods. 1, ods. 2, § 7 ods. 2).

Informačno-technický prostriedok možno použiť len vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku a zahranično-politických záujmov štátu, bezpečnosti a obrany štátu, získavanie informácií zo zahraničných zdrojov, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných a ak dosiahnutie tohto účelu inak by bolo neúčinné alebo podstatne sťažené; informačno-technické prostriedky možno v pôsobnosti Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva použiť aj mimo územia Slovenskej republiky v rozsahu úloh podľa osobitných predpisov. Použitím informačno-technického prostriedku sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý slúži. Údaje získané informačno-technickými prostriedkami možno použiť výlučne na dosiahnutie účelu pri plnení úloh štátu, ktoré spĺňajú podmienky podľa odseku 1. Ak sa majú informácie získané použitím informačno-technického prostriedku použiť ako dôkaz v trestnom konaní, vyhotoví orgán štátu písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku; k písomnému záznamu orgán štátu priloží záznam a jeho doslovný prepis. Informácie získané použitím informačno-technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní len ak sa týkajú trestnej

činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok (§ 3 ods. 1, ods. 2, § 7 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z.z o ochrane pred odpočúvaním).

V predmetnej veci vydal príslušný sudca Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 30.1.2014 na základe žiadosti MV SR, Sekcia kontroly inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, Banská Bystrica súhlas na odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky v zmysle § 2 ods. 2, § 3, § 4 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z.z. účastníckej stanice, ktorú v tom čase používal obžalovaný na obdobie od 30.1.2014 do 29.7.2014 a dňa 28.7.2014 príkaz na predĺženie doby odpočúvania na obdobie od 30.7.2014 do 31.1.2015. Uvedené rozhodnutia spĺňajú všetky materiálne i formálne podmienky. Vo vzťahu k vyššie uvedeným príkazom príslušného sudcu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky je potrebné uviesť aj to, že tieto boli odôvodnené v rozsahu zodpovedajúcom povahe veci a štádiu konania. Imanentnou súčasťou odôvodnenia príkazu je uvedenie skutkových okolností. Skutkovou okolnosťou v posudzovanom prípade bolo okrem iných aj dôvodné podozrenie, že obžalovaný zisťuje z priestupkových spisov alebo vyšetrovacích spisov informácie, ktoré potom oznámi svojim kamarátom. Kamarátom a známym následne radí ako majú vypovedať, či už pri spáchaní nejakého priestupku alebo trestného činu. V tomto smere si treba uvedomiť, že v ranom štádiu konania sa pracuje väčšinou s operatívnymi informáciami, ktorých bližšia konkretizácia by mohla spôsobiť zmarenie výkonu týchto úkonov. Pre záver, že príkazy príslušného sudcu boli dôvodné, svedčí napokon skutočnosť, že vo veci aj na základe takto získaných dôkazov bolo následne obžalovanému vznesené obvinenie z trestnej činnosti a v konečnom dôsledku bola podaná obžaloba, ktorá je predmetom tohto konania.

Ako správne poznamenal prokurátor, vyžadovať, aby pre použiteľnosť záznamov získaných podľa zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním, bolo už v čase odpočúvania vedené trestné konanie, nemá oporu v nijakom ustanovení citovaného zákona. Vzťah medzi zákonom č. 166/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním v znení neskorších predpisov a Trestným poriadkom, resp. jeho ustanoveniami upravujúcimi použitie informačno-technických prostriedkov uvedenými v §§ 115 a 116 je v prvom zákone vymedzený v jeho ustanovení § 1 ods. 2, podľa ktorého tento zákon sa nevzťahuje na použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní podľa osobitného zákona. Z uvedeného vyplýva, že lex specialis pre použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní je jedine Trestný poriadok. Na použitie záznamu podľa zákona č. 166/2003 Z.z o ochrane pred odpočúvaním sa nevzťahuje podmienka podľa § 115 ods. 7 Tr. por., že sa musí súčasne viesť trestné konanie, pretože ide o dôkaz získaný podľa osobitného zákona.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd neakceptoval odvoláciu námietku obžalovaného a uzatvára, že použitie záznamu z odposluchu telekomunikačnej prevádzky v posudzovanej trestnej veci bolo ako dôkaz použité v súlade so zákonom.

Po preskúmaní veci odvolací súd ďalej zistil, že skutkový stav zistený okresným súdom nebol správne právne kvalifikovaný a vymedzený skutok nezodpovedá právnomu posúdeniu uvedenému v tzv. právnej vete rozsudku súdu prvého stupňa.

K prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podľa názoru krajského súdu nezodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Zo skutkových zistení okresného súdu vo výroku o vine vyplýva, že obžalovaný bol uznaný za vinného z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., v zmysle ktorého ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Obžalovaný mal tento prečin spáchať tak, že dňa 21.10.2014 v doobedňajších hodinách, v priestoroch Obvodného oddelenia PZ Námestovo, Mláka č. 7/5, telefonicky viackrát inštruoval Y. Q., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom N. č. XX, okr. I., ako má vypovedať a konať vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., vedeného na Obvodnom oddelení PZ v Námestove pod ČVS: ORP-1011/NO-DK-2014 s tým, aby Y. Q. presvedčil poškodeného V. K., nar. X.XX.XXXX,

trvale bytom I., O. č. XXX/X, aby zrušil práceneschopnosť, ďalej aby Y. Q. išiel na miesto činu, do herne VIX v Námestove na Ulicu Mieru, kde mohli byť vytvorené kamerové záznamy z napadnutia V. K. Y. Q. s tým, aby zabezpečil, že možné záznamy nebudú poskytované príslušníkom polície, napriek tejto inštrukcii Y. Q. v herni VIX kamerové záznamy nebol zabezpečiť, taktiež prisľúbil Y. Q., že pôjde vec vybaviť u povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Námestovo npor. V. W., čím konal v rozpore s ustanovením § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) a písm. i) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície v znení neskorších predpisov a v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov.

Objektom trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa je záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb.

Na naplnenie tejto skutkovej podstaty sa vyžaduje, aby sa činu dopustil špeciálny subjekt, t.j. verejný činiteľ, a to jednou z troch taxatívne uvedených foriem konania, pričom z hľadiska zavinenia úmysel páchatel'a okrem konania musí zahŕňať aj úmysel spôsobiť niekomu škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Znakom „v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech“ sa rozumie akékoľvek neoprávnené majetkové alebo aj materiálne zvýhodnenie, na ktoré by páchatel' alebo iná osoba nemali právo (napr. aj nestíhanie páchatel'a trestného činu a pod.). Pojem „vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu“ treba vykladať tak, že ide o obchádzanie zákona alebo iného právneho predpisu vydaného na základe zákona. Pod pojmom „prekročí svoju právomoc“ sa rozumie konanie páchatel'a, ktorý vykonáva činnosť, ktorá patrí do právomoci iného verejného činiteľa (nadriadeného, prípadne aj podriadeného, pokiaľ páchatel' nemá právomoc vec vybaviť sám).

Pojem verejného činiteľa vymedzuje Trestný zákon v ustanovení § 128 ods. 1 z štyroch základných hľadísk a ak niektoré z týchto hľadísk nie je splnené, nejde o verejného činiteľa:

- 1/ musí ísť o voleného funkcionára alebo iného zodpovedného pracovníka orgánu štátnej správy a samosprávy, súdu alebo iného štátneho orgánu alebo príslušníka ozbrojených síl alebo ozbrojeného zboru, súdneho exekútora, člena lesnej, vodnej, rybárskej alebo poľovníckej stráže, člena stráže prírody a osobu, ktorá má oprávnenia člena stráže prírody;
- 2/ musí sa podieľať na plnení úloh spoločnosti a štátu;
- 3/ musí pritom používať právomoc, ktorá mu bola zverená v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh;
- 4/ trestný čin musí byť spáchaný v súvislosti s touto právomocou a zodpovednosťou.

Aby obžalovaný mohol byť považovaný za verejného činiteľa nepostačuje len správne zistenie, že v čase činu bol príslušníkom Policajného zboru SR a že sa podieľal na plnení úloh spoločnosti a štátu, ktorými treba rozumieť výkon dôležitých verejných funkcií. Súčasne by musela byť totiž splnená aj podmienka, že realizoval pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Výkonom právomoci sa rozumie najmä rozhodovanie. Obsah pojmu právomoc totiž nenapĺňa akékoľvek zákonné ustanovenie určujúce verejnému činiteľovi spôsob a hranice jeho konania. Pri zisťovaní pojmu „právomoc“ je potrebné vo všeobecnosti vychádzať z osobitných všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich pôsobnosť, oprávnenia a povinnosti toho-ktorého subjektu v postavení verejného činiteľa. Oprávnenia a povinnosti verejných činiteľov priznávajú a stanovujú osobitné zákony, na tom-ktorom úseku verejnej správy. Ide predovšetkým o procesné normy - Trestný poriadok, Civilný sporový poriadok, Správny zákon, ďalej sú to zákony stanovujúce postavenie a úlohy ozbrojených zborov a mestskej polície (konkrétne zákon o Policajnom zbore č. 171/1993 Z.z.). Na to, aby konkrétny verejný činiteľ realizoval právomoc v zmysle § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. musia byť súčasne splnené nasledovné podmienky:

- musí ísť o rozhodovanie o právach alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb,
- oprávnenie rozhodovať musí byť explicitne priznané Ústavou SR, ústavným zákonom alebo zákonom a
- také rozhodovanie musí obsahovať prvok moci a rozhodovania.

V nadväznosti na uvedené treba opätovne zdôrazniť, že ak sa verejný činiteľ dopustí trestného činu zneužívajúc na to svoje postavenie, zamestnanie, funkciu, prístup k zdrojom a dôveru, ktorá mu bola zverená, nemusí sa dopustiť trestného činu verejných činiteľov. Pokiaľ nespácha trestný čin v súvislosti s právomocou rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb a takéto rozhodovanie neobsahuje „prvok moci a prvok rozhodovania“, jeho konanie ani nemôže byť kvalifikované ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa.

Krajský súd uzatvára, že výkonom právomoci je riešenie konkrétneho individuálneho prípadu. V právomoci rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb sa zdôrazňuje určitá moc a právo o veci rozhodnúť. V rámci zverenej právomoci je verejný činiteľ oprávnený robiť závažné rozhodnutia a oparenia, ktoré spôsobom vymedzeným zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi môžu zasahovať do práv a povinností občanov a organizácií v súlade so záujmami spoločnosti a štátu. Zneužitie právomoci je porušením demokratickej zákonnosti a aj štátnej disciplíny, čo nevrhá dobré svetlo na orgány štátu, jeho inštitúcie.

Obžalovanému sa kladie za vinu porušenie povinností podľa § 48 ods. 3 písm. a), f), i) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície v znení neskorších predpisov a jeho konanie v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov.

Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe, policajt je povinný:

- a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,
- f) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného,
- i) vykonávať štátnu službu nestranne.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou. Pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dodržiavať etický kódex policajta, ktorý vydá minister (článok 5 -policajt nezneužíva svoju príslušnosť k Policajnému zboru, svoje služobné zaradenie a prístup k informáciám na získanie osobných výhod alebo výhod pre iné právnické osoby a fyzické osoby. Kladie verejné záujmy nad vlastné, slúži verejnosti).

Chápanie pojmu právomocí obžalovaného v súvislosti s poskytovaním informácií Y. Q. ako sa vyhnúť trestnému stíhaniu, počnúc ovplyvňovaním poškodeného V. K. v súvislosti so vznikom jeho zranenia, najmä ukončením práceneschopnosti, cez inštruktáž o nefunkčnosti záznamu z herne VIX, v rozsudku okresného súdu nie je správne.

Zo strany obžalovaného vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., vedeného na Obvodnom oddelení PZ v Námestove pod ČVS: ORP-1011/NO-DK-2014 nešlo o žiadny výkon jeho právomoci, nakoľko vo vzťahu ku Y. Q. (osobe podozrivej zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví, prípadne priestupku proti občianskemu spolunažívaniu) vystupoval len ako „poradca“ ako sa zbaviť resp. vyhnúť prípadnej trestnej resp. priestupkovej zodpovednosti za skutok, ku ktorému malo dôjsť v bare VIX dňa 18.10.2014. V konaní obžalovaného, ktoré je popísané v skutkovej vete rozsudku, absentuje akýkoľvek prvok moci a rozhodovania. Obžalovaný nebol oprávnený prejednávať predmetný prípad, ani spolupôsobiť pri jeho prejednaní. V rámci svojej právomoci nemal k dispozícii ani spisový materiál týkajúci sa veci. Vyšetrowanie predmetnej veci viedol poverený príslušník OO PZ Námestovo V. W., ktorý uviedol, že v tejto veci rozhodol samostatne, podľa platných právnych predpisov a podľa svojho svedomia a vedomia. Svedok zároveň vylúčil, že ho vo veci niekto oslovil alebo ovplyvňoval. Obžalovaný bol síce jeho nadriadeným, ale vzhľadom na to, že v tom čase robil trestné veci, nemal na neho dosah, mal na starosti výkon služby.

Je nepochybné, že obžalovaný nebol oprávnený komunikovať s podozrivým Y. Q. o spôsobe prejednávania veci, ani mu radiť. Týmto konaním porušil služobné povinnosti a nezdržal sa konania, ktoré viedlo k dôležitému stretu dôležitého záujmu štátnej služby s ostatnými záujmami, čo môže narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, nakoľko porušil základné povinnosti policajta, urobil tak ako riadiaci funkcionár, ktorý má ísť príkladom v dodržiavaní etického kódexu. Takéto porušenie

služobných povinností a nedodržanie etického kódexu však nie je možné považovať za vykonávanie právomoci verejného činiteľa.

Postih obžalovaného za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podľa zistenia krajského súdu preto nie je možný, pretože tento v konkrétnom prípade nekonal v postavení špeciálneho subjektu - verejného činiteľa ako ho definuje ustanovenie § 128 ods. 1 Tr. zák. Kvalifikačným použitím ustanovenia § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. okresným súdom, ktorý nekriticky prevzal obžalobu, bol porušený zákon v neprospech obžalovaného. Uvedené konanie obžalovaného by však iný orgán mohol prejednať ako služobné previnenie alebo disciplinárne previnenie (§ 280 ods. 2 Tr. por.).

Uvedené pochybenie okresného súdu preto napravil odvolací súd týmto rozsudkom, keď protiprávne konanie obžalovaného nekvalifikoval ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

K zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. d) Tr. zák. v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák.

Ku kvalifikovanej skutkovej podstate podľa odseku 2 písm. d) § 344 Tr. zák.

Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že právna kvalifikácia súdeného skutku ako zločinu marenia spravodlivosti aj podľa odseku 2 písm. b) § 344 Tr. zák. podľa názoru krajského súdu nezodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Podľa § 344 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. d) Tr. zák. zločinu marenia spravodlivosti sa dopustí, kto v konaní pred súdom alebo v trestnom konaní falšuje, pozmení alebo marí dôkaz, alebo bráni v získaní dôkazu, ak čin spácha ako verejný činiteľ alebo iná osoba v súvislosti s výkonom svojho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie.

V kvalifikovanej skutkovej podstate v odseku 2 sa legislatívnou zmenou zaviedla nová kategória osôb s osobitným statusom vyplývajúcim z ich postavenia, profesie či funkcie, a to vzhľadom na ich kapacitu dosiahnuť nezákonný účel efektívnejšie.

V okolnostiach danej veci treba zopakovať, že konanie obžalovaného vymedzené v skutkovej vete rozsudku nesúviselo s výkonom jeho právomoci, pretože obžalovaný mal uvedené aktivity - „rady“ vyvíjať ako súkromná osoba, občan, i keď sa v kritickom čase pri telefonovaní so svedkom Y. Q. nachádzal na pracovisku. Obžalovaný v tomto konkrétnom prípade nekonal v postavení špeciálneho subjektu - verejného činiteľa ako ho definuje ustanovenie § 128 ods. 1 Tr. zák., a teda nemohol spáchať zločin marenia spravodlivosti v štádiu prípravy podľa odseku 2 písm. d) § 344 Tr. zák. Navyiac, zo skutkovej vety rozsudku nevyplýva, v súvislosti s ktorou svojou funkciou mal obžalovaný spáchať tento trestný čin podľa § 344 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák.

Ku základnej skutkovej podstate podľa odseku 1 písm. b) § 344 Tr. zák., § 13 ods. 1 Tr. zák.

Podľa obžaloby obžalovaný sa dopustil konania, ktoré spočívalo v úmyselnom návode na spáchanie zločinu - v trestnom konaní mariť dôkaz a brániť v získaní dôkazu, čin spáchal ako verejný činiteľ v súvislosti s výkonom svojej funkcie, pričom nedošlo k pokusu ani k dokonaniu trestného činu. Ako bolo uvedené, krajský súd neakceptoval právnu kvalifikáciu aj podľa odseku 2 písm. d) Tr. zák.

Páchatelom tohto trestného činu podľa odseku 1 § 344 Tr. zák. môže byť ktokoľvek.

Podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. príprava na zločin je konanie, ktoré spočíva v úmyselnom organizovaní zločinu, zadovážovaní alebo prispôsobovaní prostriedkov alebo nástrojov na jeho spáchanie, v spolčení, zhluknutí, návode, objednávaní alebo pomoci na taký zločin alebo v inom úmyselnom vytváraní podmienok na jeho spáchanie, ak nedošlo k pokusu ani dokonaniu zločinu.

Podľa § 13 ods. 2 Tr. zák. príprava na zločin je trestná podľa trestnej sadzby ustanovenej za zločin, ku ktorému smerovala.

Maríť dôkaz alebo brániť v získaní dôkazu znamená, že v dôsledku konania páchatel'a nie je možné vykonať alebo získať dôkaz alebo je to možné len s veľkými ťažkosťami, resp. za podstatných podmienok.

Podľa § 10 ods. 15 Tr. por. trestné konanie je konanie podľa tohto zákona, trestné stíhanie úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej a prípravným konaním sa rozumie úsek od začatia trestného stíhania do podania obžaloby, návrhu na schválenie dohody o uznaní viny a prijatí trestu (ďalej len „dohoda o vine a treste“) alebo právoplatnosti rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní vo veci samej.

Z uvedeného je zrejmé, že trestné konanie je pojem najširším, lebo je ním každý procesný postup podľa Trestného poriadku.

Z uvedeného pohľadu bola trestná vec obžalovaného náležite objasnená.

Krajský súd nemá nijaké pochybnosti o tom, že obžalovaný inštruoval podozrivého Y. Q., aby sa vyhol trestnému stíhaniu tak, že mal ovplyvniť poškodeného V. K. v súvislosti s jeho zraneniami, najmä aby ho presvedčil, aby ukončil práceneschopnosť, ďalej ho inštruoval, aby išiel do herne VIX, kde došlo ku konfliktu, aby záznam z herne VIX bol znefunkčnený, čím aktívne (úmyselne) vytváral predpoklady na to, aby v priebehu trestného konania nebol získaný dôkaz, ktorý by mal výpovednú hodnotu k veci.

Z obsahu rozhovorov medzi obžalovaným a Y. Q. na čl. 157-162 vyšetrovacieho spisu vyplýva, že menovaní sa poznajú, tykajú si. Obžalovaný v tejto veci vyvinul iniciatívu ako prvý a najprv kontaktoval (osobne) brata Y. Q. - G. Q.. Na to sa obžalovanému ozval Y. Q. a menovaní následne vo viacerých telefonických rozhovoroch komunikovali o spôsobe prejednávania veci fyzického konfliktu, bitky (ubliženia na zdraví), kde ako poškodený vystupoval V. K.. V jednom prípade obžalovaný telefonicky kontaktoval Y. Q. ako prvý (telefonický rozhovor č. 24 - pozn. odvolacieho súdu). Obžalovaný sa opakovane vyjadroval, že v tejto veci bude kontaktovať osobu oprávnenú prejednať vec a bude od nej žiadať ústretovosť v danej veci. V rozhovoroch obžalovaný jednoznačne Y. Q. vysvetľuje, čo má v danej veci podniknúť, že musí zabezpečiť, aby V. K. ukončil práceneschopnosť, aby zmenil výpoveď, pokiaľ ide o spôsob a okolnosti spáchania skutku, aby uviedol, že spadol zo schodov a nikto ho nenapadol, ďalej nech sa zneškodnia kamerové záznamy z baru VIX. V uvedenej súvislosti mali ísť aj za majiteľom baru, aby sa kamerový záznam znefunkčnil, aby sa dalo následne konštatovať, že predmetný fyzický konflikt sa nepodarilo nahrať. Majiteľ baru mal podľa inštruktáže obžalovaného dokonca povedať, že kamerový záznam neexistuje, že to bolo v kritickom čase vypnuté.

Svedok Y. Q., vypočutý v tejto trestnej veci, potvrdil, že telefonoval obžalovanému ohľadne konfliktu s K.. Na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovaného v podstate do toho nechtiac zaplietol. Od obžalovaného chcel len to, aby mu poradil a aby zistil, čo sa v bare VIX vlastne udialo.

Svedok G. Q., potvrdil, že obžalovaný bol u nich doma. Evidentne si ho pomýlil s bratom Y.. Obžalovaný sa ho len opýtal, čo robili v Námestove.

Svedok V. Y., potvrdil, že obžalovaný telefonoval Y. Z. a hovoril mu niečo o práceneschopnosti, o kamerových záznamoch, ktoré treba riešiť rýchlo.

Obžalovaný je usvedčovaný aj listinným dôkazom - obsahom spisového materiálu OO PZ Dolný Kubín, sp.zn. ČVS: ORP-717/00-DK-2015.

Vychádzajúc z obsahu telefonických rozhovorov medzi obžalovaným a svedkom Y. Q., ktoré nasledovali v jeden deň bezprostredne po sebe, s prihliadnutím na výpovede svedkov Y. Q., V. Y., G. Q., krajský súd dospel bez akýchkoľvek pochybností k záveru, že žalovaný skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný. Odhliadnuc od skutočnosti, že obžalovaný v kritickom čase nevystupoval v postavení tzv. špeciálneho subjektu, verejného činiteľa, príslušníkom polície nepochybne bol. Je neprijateľné, aby obžalovaný vystupoval vo vzťahu k verejnosti takým spôsobom, ako je konštatované vo výrokovej časti

tohto rozsudku. Konal nepochybné v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore, ktorý v rámci svojich úloh okrem iných odhaľuje trestné činy a zisťuje ich páchatel'ov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že nebol preukázaný jednočinný súbeh dvoch súdených trestných činov, ale iba jedného z nich, a preto skutok v súlade s existujúcou dôkaznou situáciou posúdil len podľa jedného ustanovenia, a to podľa § 13 ods. 1, § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zák.

Ďalšiu právnu kvalifikáciu podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. nepoužil, pretože táto kvalifikácia v okolnostiach danej veci neprichádzala do úvahy.

V nadväznosti na výsledky vykonaného dokazovania pri úprave skutku odvolací súd zachoval v celom rozsahu jeho totožnosť, pretože bola zachovaná tak totožnosť konania, ako aj totožnosť následku. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že obžalovacia zásada uvedená v § 278 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého súd môže rozhodnúť len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, neznamena, že medzi skutkom, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu a skutkom uvedeným vo výroku rozsudku musí byť úplná zhoda. Niektoré skutočnosti môžu odpadnúť a iné naopak pribudnúť, nesmie sa zmeniť len podstata skutku. Podstata skutku je určovaná účasťou obžalovaného na určitej udalosti opísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené Trestným zákonom. Totožnosť skutku bude zachovaná, ak bude zachovaná totožnosť konania alebo následku.

V závere tejto časti krajský súd dáva za pravdu obžalovanému i jeho obhajcovi, že písomné vyhotovenie rozsudku okresného súdu nezodpovedá ustanoveniu § 168 ods. 1 Tr. por., pričom uvedené konštatovanie sa týka všetkých výrokov napadnutého rozsudku, t.j. výroku o vine i výroku o treste. Odvolací súd pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu, a preto pochybenie súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o odôvodnenie viny obžalovaného za súdený skutok, konvalidoval krajský súd svojím vlastným rozhodnutím.

K výroku o treste

Chybné právne posúdenie konania obžalovaného okresným súdom viedlo k nezákonnému postupu tohto súdu pri ukladaní trestu odňatia slobody.

Po splnení preskúmvacej povinnosti odvolací súd dospel k záveru, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 3 roky s probačným dohľadom, je neprimeraný.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výhovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a

súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 36 písm. j) Tr. zák. poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel' viedol pred spáchaním trestného činu riadny život.

Krajský súd považuje trest uložený obžalovanému okresným súdom za trest prísny, a to so zreteľom na stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť, možnosti nápravy a pomery páchatel'a, ako aj na poľahčujúcu okolnosť vyššie konštatovanú, a to aj s ohľadom k tomu, že nebol doposiaľ súdne potrestaný, od spáchania súdeného skutku uplynula doba takmer troch rokov a súd obžalovaného nepovažuje za osobu náchylnú k recidíve.

Krajský súd uložil obžalovanému miernejší trest pokiaľ ide o jeho výmeru, a to trest odňatia slobody 1 rok s podmieňčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok, ktorý spravodlivo vystihuje celkový pomer generálnej a individuálnej prevencie z hľadiska účelu trestu a v plnej miere odzrkadľuje stupeň nebezpečnosti spáchaného činu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.